

Zo goed als nieuw

Petra Vollinga bij Boekerij:

Het grote co-ouder doeboek

Hallo liefde

Het geheim van Eva (eerder verschenen als Vandaag

houden we het droog)

Zo goed als nieuw

Petra Vollinga
Zo goed als nieuw

Iedereen koopt wel eens iets op Marktplaats. Maar wist je dat je er ook de liefde van je leven kunt vinden?

Afb. p. 5 en 299: © Thepaintedcottagestudio
Afb. p. 47: © Rudiecast – Shutterstock
Afb. p. 95: © Capturing the human heart on Unsplash
Afb. p. 145: © Sayan Nath on Unsplash
Afb. p. 293: © Regine Poirier – Shutterstock

ISBN 978-90-225-8668-6
ISBN 978-94-023-1286-7 (e-book)
NUR 301

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2020 Petra Vollinga en Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Thekla.

You are the Thelma to my Louise ♥

Prachtig antiek Frans tweepersoonsbed uit 1902 –
bieden vanaf €250

Dit antieke bed-met-krullen is nog van mijn oma geweest. Jammer genoeg heb ik er zelf geen plek voor en daarom doe ik hem, met pijn in mijn hart, weg. Het liefst aan iemand die er net zo gelukkig mee is als zij dat was. Dus wil je eens iets anders dan het geijkte IKEA-exemplaar? En draai je je hand niet om voor een likje verf? Sla je slag. Hij is 1.60 breed en 1.90 lang. Lekker knus.

1

‘Zeg dat je een grapje maakt,’ grijnst Guido. ‘Je zit me te dollen toch, Tessa? Hé, even serieus, dat zijn geen grappen, man. Daar maak je geen grappen over.’

Maar het is geen grap. Ze kan het zelf ook niet geloven. Ze schudt haar hoofd. ‘Daar maak je geen grappen over.’ Ze is het helemaal met hem eens.

‘Maar... hoe kan dat nou?’

‘Ik heb echt geen idee. Misschien toch een keer vergeten te slikken.’ Het eind van haar zin komt er steeds zachter uit. Ze is superslordig met die klotepil. Ze slikt hem al sinds haar zes-tiende en tot nu toe is het altijd goed gegaan.

Ze legt de test op de bank tussen haar en Guido in. Het kruisje pijnlijk duidelijk in beeld. Ze weet niet wat ze moet zeggen, laat staan wat ze moet voelen. Jemig. Zwanger. Ze had zich dit moment altijd heel anders voorgesteld. De vader van haar kinderen kreeg tranen in zijn ogen bij het zien van dat kruisje. Van blijdschap. Hij zou haar optillen en rondzwieren en zeggen hoe trots hij op haar was en hoeveel hij van haar hield. En hij zou haar buik kussen en zeggen dat hij de beste vader ooit zou worden en...

‘Tes, ik wil geen kinderen.’ Guido doorbreekt de stilte. Met de koudste zin die ze kan bedenken.

‘O,’ zegt ze droog. ‘Daar is het nu een beetje te laat voor, ben ik bang.’ Waarom hebben ze dit gesprek niet eerder gevoerd? Ze wilde er niet te snel over beginnen, omdat ze weet dat man-

nen het afschuwelijk vinden, van die rammelende eierstokken. En laten we eerlijk zijn, ze had zelf ook liever nog een jaar of vijf gewacht, maar nu het zo is, is het zo. Toch?

‘Ik bedoel niet dat ik ze nu niet wil,’ zegt Guido. ‘Ik wil ze helemaal niet. Nooit gewild ook. En omdat jij er nooit over begon, dacht ik eigenlijk dat jij er ook niet zo’n behoefte aan had.’

‘Dacht jij dat. Dat ik er niet zo’n “behoefte” aan had. Je doet net of het over een pak stroopwafels gaat. Nee dank je, ik heb vandaag niet zo’n “behoefte” aan suiker. Heb jij nog “behoefte” aan een glas wijn?’ Ze spuugt het woord ‘behoefte’ naar zijn hoofd. Ze is zwanger verdomme. Het mooiste wat er is. En wat zegt de aanstaande vader? Dat hij er niet zo’n behoefte aan heeft.

‘We kunnen het toch gewoon weg laten halen?’ zegt hij.

Tessa valt stil. De toon waarop hij het zegt. Zo... luchtig. Alsof het om een oud behangetje gaat, dat je er op een grijze zondagmiddag even vanaf stoomt.

‘Weg laten halen?’ zegt ze ijzig. ‘Dat zou in theorie kunnen, ja.’ Alles in haar komt in opstand. Een abortus. Over haar *dead body*.

‘Past zeker niet in je carrièreplanning hè, een kind.’ Ze gaat steeds harder praten. ‘Nou, ik heb nieuws voor je, Guido. Niet alles past in een Excel-sheet. Sommige dingen gebeuren gewoon en daar heb je mee te dealen.’

Meteen voelt ze zich schuldig tegenover het hoopje cellen in haar buik. ‘Dat neem ik terug. Ik bedoel dat je daar godverdomme dankbaar voor moet zijn. Het leven geeft je iets prachtigs. We zijn vijftientwintig en geen pubers meer, die van schrik een morning-afterpil gaan kopen. Ik ga helemaal niks weg laten halen. Wij zijn prima in staat om een kind te verzorgen en lief te hebben.’

‘Jij misschien, maar ik niet,’ zegt hij stellig, en hij staat op. ‘Want ik wil geen kind.’

Dag 40

Die lucht. Kokhalzend staat Tessa boven de vuilnisbak. De koelkast een beetje bijhouden is nooit haar sterkste kant geweest, maar op dit moment is een bakje beschimmelde hummus leegschrapen echt niet te doen gewoon. Ze steekt haar neus uit het raam en haalt diep adem. Frisse lucht en zichzelf dwingen om niet aan overgeven te denken, is het enige wat helpt op dit moment. Niet dat er überhaupt nog iets in haar zit om uit te spugen. De halve nacht heeft ze op de badkamer-vloer gezeten, zodat ze alleen maar boven de pot hoefde te gaan hangen als er weer een golf kwam.

Heel voorzichtig, met haar neus zo ver mogelijk bij het bakje vandaan, schept ze het laatste restje eruit en zet het dan meteen onder de lopende hete kraan. Dit vertellen al die roze-wolk-zwangeren er nooit bij. Of misschien ook wel. Het probleem is dat zij helemaal geen andere zwangere vrouwen kent. Haar vriendinnen zijn allemaal nog lang niet zover en hebben geen idee. Niemand heeft een idee. Omdat niemand het weet. Behalve zij en de vader.

Mismoedig staart ze uit het raam. En dan voor de drie miljoenste keer op haar mobiel. Niks. Haar stemming wisselt per uur. Van een stoer: dan doe ik het wel alleen, er zijn zo veel alleenstaande moeders, naar een wanhopig: hoe ga ik dat in godsnaam allemaal doen in mijn eentje? En van een boos: wat een klootzak om me zo te laten zitten, dit is ook zijn baby, naar een verlangend: ik mis hem zo, ik wou dat hij hier was en me stevig vasthield.

Eén ding wisselt niet. Haar besluit. Dit kind is op haar pad gekomen en ze gaat het met alle liefde die ze in zich heeft op de wereld zetten en grootbrengen.

Met twee dikke stukken pepermunt in haar mond zet ze haar laptop op de keukentafel en gaat zitten. Ze heeft hem nu lang genoeg de tijd gegeven om iets van zich te laten horen. Dan maar over de mail. Schrijven is tenslotte haar ding.

Subject: ik kan het niet

Lieve Guid,

De afgelopen dagen heb ik geprobeerd om het anders te zien en heb ik het gedachtenexperiment wel twintig keer gedaan. Wat als ik het weg laat halen? Hoe zou dat zijn? Hoe zou ik me voelen? Maar keer op keer voelde ik me verschrikkelijk. Ik kan het gewoon niet verkopen aan mezelf. Dat ik nu een baby weg laat halen, die ik eigenlijk heel graag wil. Die ik uiteindelijk sowieso graag wil. Het liefst met jou. Maar als dat niet kan, met iemand anders. Dan ga ik dus over een jaar of vijf weer proberen zwanger te worden. En wat als het dan niet lukt? Dat vergeef ik mezelf toch nooit?

Tegelijkertijd wil ik jou niet kwijt. Ik vind je grappig, slim, lief en ja, je ziet er best wel lekker uit ;-). Ik weet dat we elkaar pas kort kennen en dat dat nou niet echt een stevige basis is voor een gezin, maar het leven is nou eenmaal soms wat er gebeurt terwijl je andere plannen maakt. Weet je echt heel, heel zeker dat je het niet wilt proberen? Dat er niet ergens diep vanbinnen toch een klein kiertje openstaat? Want als dat zo is, vergeef jij het jezelf misschien nooit als je er nu van wegloopt.

Pfff, echt *fucked up* dit allemaal, maar ik kan er niks mooiers van maken. Behalve dan dat ik hoop dat je alsnog aan boord springt.

Ik sta hier op je te wachten met de reddingsboei.

Love you,
T. & co

Zonder er nog langer over na te denken drukt ze op VERSTUREN, stopt de laptop in haar tas en stapt op de fiets naar de redactie. Werk is de beste afleiding en vandaag helemaal, want ze hebben een gastredacteur en die bekende Nederlanders hebben altijd de wildste ideeën.

2

‘Mooie tent.’ Tessa kijkt om zich heen. Art-decolampen, een donkere, glanzend gepoetste bar, een donkere houten vloer en kleine tafeltjes, met daarop allemaal een eigen schemerlampje. Witte tafellakens, *the whole shebang*. Ze is weer misselijk, maar van de zenuwen deze keer.

‘Dacht wel dat je dit mooi zou vinden,’ zegt Guido. ‘Fijn om je te zien, Tes.’ Ze knikt. Ze vindt het ook fijn om hem te zien. Maar ook raar en onwennig. En afstandelijk. Alsof ze nooit met elkaar in bed hebben gelegen. *Alsof ze niet acht weken zwa...*

‘Hoe voel je je?’

‘Gaaf wel.’ Hoe handig was het om hier af te spreken? In een restaurant waar iedereen mee kan luisteren? Ze was gewoon zo blij dat hij eindelijk wilde afspreken. Hij had nagedacht, zei hij, en wilde praten. Ze heeft de jurk aan die ze droeg toen ze elkaar voor het eerst zagen, zwart met rode stippen, wat nu een leven geleden lijkt.

‘Sorry,’ mompelt hij. ‘Dat ik zo lang niks heb laten horen.’

‘Je was in shock.’

‘Nogal ja.’

‘En nu?’

‘Nu ben ik iets minder in shock. Ik zal eerlijk met je zijn Tes, ik wil nog steeds geen kinderen eigenlijk.’ Ze kijkt op. *Eigenlijk*. ‘Maar die keuze heb ik blijkbaar niet meer. Ik wil jou niet dwingen om iets te doen waar je niet achter staat, maar mezelf ook niet, snap je?’

Ze kijkt hem vragend aan.

‘Ik bedoel. Ik weet gewoon niet of ik dat kan, vadertje en moedertje spelen. En hoe is dat voor een kind? Een vader die hem of haar eigenlijk niet wil?’

Ze voelt de bodem onder hun tafeltje wegzakken. Dit gaat niet de kant op die ze had gehoopt. De kant waarin hij tot inkeer was gekomen en haar nu kwam zeggen dat hij zich vergist had. Dat hij niks liever wilde dan samen met haar een kind op de wereld zetten en de rest van hun leven ‘vadertje en moedertje spelen.’ *Keep on dreaming, Tes.*

‘Wat willen de heer en dame drinken?’ De ober staat opeens opgewekt naast hun tafel. ‘Misschien een aperitiefje? Ik kan de kir royal ten zeerste aanbevelen.’

‘Twee spa rood graag,’ zegt Guido. ‘Wij lusten geen alcohol!’ Tessa schiet even in de lach. Als de ober een beetje beledigd is weggelopen, pakt hij haar hand. ‘God, ik was bijna vergeten hoe mooi je lacht.’

‘Sinds wanneer lust jij geen alcohol?’

‘Sinds ik weet dat ik een idioot ben.’ Hij aait met zijn duim over de rug van haar hand.

‘Je ziet het nog niet echt, hè?’ zegt hij en gluurt naar haar buik.

‘Nee.’

‘Ik heb je mail heel vaak gelezen. En ik denk dat je gelijk hebt. Van dat kiertje.’ Tessa’s hart klopt in haar keel. Meent hij dat nou? Hij kijkt er in elk geval heel serieus bij.

‘Echt?’

‘Maar het is wel echt een heel klein kiertje hoor,’ zegt hij snel, ‘dus je moet er niet te veel van verwachten.’

Ze knikt.

‘Weet je. Toen mijn ouders gingen scheiden, heb ik me voorgenomen om zelf nooit kinderen te nemen. Zodat ik ze zoiets in ieder geval nooit aan zou kunnen doen.’

Tessa kan zich wel slaan. Dat ze dat niet zelf bedacht heeft. Natuurlijk heeft het te maken met zijn eigen ouders. ‘Was het zo erg?’

Guido knikt. ‘Mijn ouders spraken af op een groot parkeerterrein en parkeerden dan zo ver mogelijk van elkaar vandaan. Ik moest dan in mijn eentje helemaal van de ene naar de andere auto lopen met mijn tasje, zodat ze elkaar niet hoefden te zien. Ik was vijf.’

‘Jezus.’

‘Bij mijn vader mocht ik niks over mijn moeder zeggen en ik moest zijn nieuwe vriendin “mama” noemen. Mijn moeder had geen nieuwe vriend en kon alleen maar slechte dingen over mijn vader zeggen. Nog steeds trouwens. Ik heb al mijn verjaardagen twee keer gevierd, omdat ze niet samen in één kamer konden zijn, en bij mijn diploma-uitreiking is mijn moeder niet gekomen, omdat hij daar zat met zijn “sletje”, zoals zij mijn stiefmoeder altijd is blijven noemen.’

‘Dus toen ik zei dat je zelf vader zou worden...’

‘Brak acuut de paniek uit. Dat wil ik echt niemand aandoen, Tes. En nou ja... wij kennen elkaar pas kort en wat nou als het niet goed gaat?’

‘Dan gaan wij dat heel anders doen,’ zegt Tessa rustig. ‘Omdat we altijd de ouders van dit kind zullen blijven, wat er ook in ons leven gebeurt. Ik zal mijn kind altijd het beste gunnen en dat betekent dus ook een goeie band met z’n vader.’

‘Ik wilde er echt niks mee te maken hebben. En nog weet ik niet hoe het zal gaan als het kind er eenmaal is. Maar...’ Hij stopt met praten. Ze legt haar andere hand op die van hem.

‘Maar wat?’

‘Nou ja, misschien. Als je me wat meer tijd geeft.’

‘Tijd.’

‘Ja, om eraan te wennen. Misschien dat ik dan wel op een bepaalde manier, ik weet niet... een rol kan spelen.’

‘Oké,’ zegt Tessa. ‘We hebben tijd. Nog een maand of zeven om precies te zijn.’

Dag 70

‘Je moet nu meteen komen,’ schreeuwt Tessa in de hoorn. Ze huilt met harde, paniekerige uithalen.

‘Tes, wat is er?’ roept Guido. ‘Ik kom eraan.’

Ze bloedt. Er zit bloed in haar pyjamabroek en nu ook op het wc-papier. Dat is niet goed. Hoe kan dat nou? Ze heeft niks gevoeld. Ze heeft geen buikpijn. Het zal toch niet waar zijn? Dat krijg je ervan, van al dat onzekere gedoe, dat voelt zo’n kind natuurlijk aan. Willen jullie mij niet? Dan wil ik jullie ook niet.

‘O Kuiken,’ zegt ze hardop met een bibberige stem. ‘Bij me blijven hoor. Echt, ik hou zo veel van je. Ik hou genoeg van je voor twee, weet je dat? En je vader? Die komt er nu meteen aan.’ Met één hand houdt ze haar buik vast, met de andere probeert ze te googelen. ‘Zwanger bloed.’ *Bloedverlies aan het begin van de zwangerschap betekent niet automatisch een miskraam*, leest ze. ‘Zie je Kuiken, niks aan de hand.’ Het kan van alles zijn. Hormonen, innesteling, een blaasontsteking. Of een miskraam.

Ze hoort iemand de trap op rennen. De deur van de badkamer knalt open en daar is Guido.

‘Ik heb bloed,’ zegt ze met een klein stemmetje. ‘Kijk maar.’

‘We gaan nu naar de dokter,’ beslist hij. Hij grist een lange winterjas van het rek en slaat die om haar heen. Voorzichtig staat ze op.

‘Maar je bekleding,’ sputtert ze.

‘Je bent gek,’ zegt hij alleen maar. ‘Wat kan mij dat nou sche-
len?’

Hij scheurt naar de eerste hulp, laat de auto met draaiende motor voor de deur staan en rent naar de eerste de beste rolstoel. Zitten, gebaart hij. Binnen loopt hij met grote passen naar het loket.

‘Er moet nu iemand komen. Ze is zwanger en verliest bloed.’

Er komt meteen een verpleegkundige aanlopen, die haar meeneemt naar een kamertje. ‘De arts komt zo,’ zegt ze. ‘Wil je wat drinken?’

Tessa schudt haar hoofd. Nee, ze wil niks drinken. Ze wil dat alles in orde is. Dat het niks ergs is. Dat ze voor straf de ergste blaasontsteking heeft die er is, als er maar niks met Kuiken is.

‘Alles in orde hoor,’ zegt de gynaecoloog nadat hij haar allerlei vragen heeft gesteld en haar uitgebreid heeft onderzocht. ‘Dat gebeurt soms. Ik kan me voorstellen dat jullie er enorm van geschrokken zijn, maar er is echt niks aan de hand. Door de wisselende zwangerschapshormonen krijgen sommige vrouwen in het begin nog een soort menstruaties. Gaat vanzelf over. Hoe ver ben je?’

‘Tien weken,’ zegt Tessa.

‘Mooi, zullen we dan maar eens naar jullie kindje gaan kijken?’

Verrast kijkt Tessa hem aan. Haar eerste echo is pas gepland over een week.

‘Heel graag,’ hoort ze Guido naast zich zeggen.

Geroutineerd smeert de arts haar buik in met gel en gaat dan op zoek naar beeld. Gespannen staren ze naar het scherm.

‘Heel misschien kunnen we ook al wat horen daarbinnen,’ zegt hij. ‘Ha, kijk aan.’ Een soort techno basgeluid vult de ka-

mer. ‘Het hartje. Nou, dat doet het hoor.’ En dan is er beeld. In een wolk van zwart-witte ruis zien ze een lege boon, met daarin een piepklein, bewegend wezentje. ‘En wie hebben we daar?’ lacht de arts. ‘Aangenaam kennismaken.’

Guido pakt haar hand vast en knijpt er even in. Meer is er op dit moment niet nodig.

3

Opgewonden schuift Tessa met haar muis over de foto's. Dit is 'm. Ze ziet het al helemaal voor zich. Het is nog veel te vroeg voor die nesteldrang waar iedereen het over heeft, maar ze heeft behoefte aan een make-over van haar slaapkamer. Je kan toch moeilijk een baby voeden in een bed dat bestaat uit twee matrassen op een paar houten pallets. Dat vond ze altijd heel cool, een beetje die studenten-*feel*, maar nu wordt het toch wel tijd voor een echt, volwassen bed. Iets antiëks, met een verhaal. Iets met een beetje geschiedenis. Op Pinterest stikt het van de Franse bedden: romantisch, dromerig en toch stevig, groot en stoer. Maar op Marktplaats kwam er vooral heel veel ouds en lelijks voorbij. Tot ze deze beauty vond.

'Wat doe je?' vraagt Guido. Snel klikt ze de site weg. De romantische vioolmuziek in haar hoofd verdwijnt met een kras-sende naald naar de achtergrond.

'Beetje boekhouden. Pasta klaar?'

'Ja mevrouw. Precies zoals u hem lekker vindt.'

Hij maakt er een overdreven buiging bij en ze is hem dankbaar. Dankbaar dat hij zo zijn best doet om te doen alsof. Alsof er niks aan de hand is en zij gewoon twee jonge mensen zijn, verliefd, in verwachting en ze leefden nog lang en van je holidijee. Voor deze avond wil ze dat graag zo houden.

'Ruikt goed.' Ze steekt haar neus snuffelend in de lucht.

'Knoflook en spekjes. *Always does the trick.*' Volgens Guido hoef je eigenlijk helemaal niet te kunnen koken. Zodra je

knoflook in een pan doet, begint iedereen altijd meteen te roepen hoe lekker het ruikt. Daar begint hij dan dus ook stevast ieder gerecht mee.

Mag ze eigenlijk wel zo veel knoflook? Of staat dat ook op de wat-je-allemaal-niet-mag-als-je-zwanger-bent-lijst? Gek wordt ze ervan. Geen filet americain, om mee te beginnen. Met stip het lekkerste broodbeleg dat ze kent. Geen flink stuk verse brie op een toastje. Best jammer. Geen kattenbak verschonen. Laat ze graag aan zich voorbijgaan. Geen wijntjes. Moeilijker dan ze dacht. Google is normaal gesproken altijd haar beste vriend, maar de do-en-don't-lijstjes voor zwangere vrouwen klikt ze tegenwoordig maar snel weg. Niet naar de sauna, niks tillen, geen gedroogde vleessoorten, geen taugé. Allemachtig. Hoe deden vrouwen dat vroeger? Toen er nog geen internet bestond, dat je waarschuwde tegen de afschuwelijke dingen die je je ongeboren baby als aspirant-moeder allemaal kunt aandoen? 'Natuurlijk is er niks echt verboden. Het is jouw lijf. Maar het is wel verstandig om alle richtlijnen op te volgen. Als er dan iets misgaat, weet je in ieder geval dat het niet jouw schuld is. Want dat wil natuurlijk geen moeder op haar geweten hebben.' Het stond er echt. Zullen we het schuldgevoel, waar elke vrouw toch al standaard mee uitgerust is, er nog even iets dieper inwrijven? Alsof de verantwoordelijkheid die ze voor de rest van haar leven op zich neemt al niet zwaar genoeg weegt. *En misschien wel in je eentje.* Vakkundig duwt ze die gedachte weg. Zoals ze alle negativiteit de afgelopen maanden heeft weggeduwd. Stress hè? Ook heel slecht voor foetussen.

Ze kijkt naar Guido, die twee borden op zijn handpalmen laat balanceren in haar kleine keuken. Hij ziet er ontspannen uit. Vrolijk. Zou hij er nu echt vrede mee hebben? Of voert hij een toneelstuk op? En is 'er vrede mee hebben' genoeg basis voor een vader?

Kappen nou, Tes. Wat wil je dan? Geen vader voor je kind? Niemand weet toch echt waar hij aan begint als de baby er nog niet is?

Autorijden, Chinees praten, de vierde sonate van Bach spelen, koken zonder knoflook. Dat kun je allemaal leren. Als je maar wil. Dus een baby voeren, verschonen en een verhaaltje voorlezen voordat-ie gaat slapen, moet ook wel lukken.

En van hem houden?

Dat gaat helemaal vanzelf. Dat doet de natuur.

Daar wordt de stem in haar hoofd even stil van.

‘Dus nu kan het niet meer misgaan?’ vraagt Guido de volgende ochtend. Hij staat midden in haar woonkamer zijn racefiets te poetsen.

‘Nou ja, dat kan nog steeds wel, maar de grootste kans dat het misgaat heb je in de eerste twaalf weken en die zijn nu ruim voorbij.’

‘Dat is mooi,’ zegt hij nuchter. ‘Want dat overleeft mijn bekleding niet nog een keer.’

Ze gooit een kussen naar zijn hoofd. ‘Grapjas.’ Ze weet dat hij ontzettend is geschrokken toen ze halsoverkop naar het ziekenhuis moesten en dat hij sindsdien een foto van Kuiken in zijn portemonnee heeft zitten. En verder hebben ze het onderwerp baby’s maar even een tijdje met rust gelaten. Ze hebben nog een half jaar de tijd en er is meer in het leven dan de zwangerschap. Hard fietsen bijvoorbeeld, met je vrienden in de Franse Alpen. En een weekend naar Terschelling met je vriendinnen.

‘Heb je alles?’ vraagt hij. Ze knikt. ‘Dikke truien, warme sokken en een stapel oude dvd’s.’

‘Man, man, man, gaan jullie een weekend met de boot naar 1989 of zo?’

‘Jij zegt het,’ lacht ze. ‘Wij willen toevallig alle afleveringen

van *Glee* nog een keer zien, ik heb daar een box van en dat huisje heeft een dvd-speler.’

‘Nou, veel plezier dan maar, Rachel.’

‘Duh, ik ben natuurlijk Brittany. *Way cooler, dude*. En jij? Klaar voor een snellemannenweekend?’

‘Helemaal.’

‘Gedraag je netjes hè?’

‘Altijd. Je weet toch?’ Ze geven elkaar een kus. Heel even legt hij zijn hand op haar buik.

‘Doe voorzichtig jullie.’